

Sygn. akt II Ka 920/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Patrycja Roguska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Podniesińskiej

po rozpoznaniu w dniach 5 maja 2023 r. i 2 czerwca 2023 r.

sprawy **O. L.**

oskarżonego z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i in.

J. P. (1)

oskarżonego z art. 272 k.k. w zb. z art. 267 §3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

Z. S. (1) oskarżonego z art. 272 k.k. w zb. z art. 267 §3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 10 października 2022 r. sygn. akt II K 317/21

I. w zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za

II instancję: od O. L. i J. K.

P. po 180 złotych oraz od Z. S. (1)

400 złotych i od każdego z oskarżonych po 6,66 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 920/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 10.10.2022 r. sygn. akt II K 317/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego J. P. (1):</p> <p>I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na jego treść, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 k. p. k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do dowodu z zeznań J. P. (2) i dokonanie oceny tego dowodu w sposób zbliżony do dowolnego, poprzez uznanie ich za wiarygodne w zakresie odnoszącym się do popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu J. P. (1) w sytuacji, gdy nie ustalono na żadnym etapie postępowania, czy, a jeżeli tak to na kogo zarejestrowany był numer telefonu opisy jako J. z okolic P., w szczególności czy był zarejestrowany na oskarżonego J. P. (1), świadek ten nie był w stanie wskazać czy otrzymał jakiegokolwiek pieniądze za egzamin oskarżonego, nie zeznał nic na temat tego, czy oskarżony kontaktował się w dniu egzaminu z Państwem Ć. i czy skorzystał z ich pomocy, nie ustalono kto jeszcze tego dnia zdawał w WORD w G. egzamin mający na celu uzyskanie prawa jazdy, w szczególności, czy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

egzaminu takiego nie zdawała osoba o takim samym imieniu, mieszkająca, czy pochodząca z okolic P., a w szczególności świadek ten odmówił składania zeznań w przedmiotowej sprawie uniemożliwiając weryfikację swoich twierdzeń z postępowania przygotowawczego,

2. art. 7 k. p. k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do dowodu w postaci analizy kryminalistycznej i dokonaniu jej oceny zbliżonej do dowolnej, poprzez powielenie twierdzenia o korzystaniu przez oskarżonego ze środków łączności nie korzystających z telefonii komórkowej w sytuacji, gdy jest to co najwyżej nie poparta żadnym dowodem hipoteza, w której założenia oskarżony nawet się nie wpisuje, bowiem nawet wedle Sądu owe nieopisane w żaden sposób urządzenia miały być wykorzystywane dopiero po nieskutecznej próbie zdania egzaminu, a oskarżony zdawał egzamin jeden raz, a nie kolejny,

3. art. 7 k. p. k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do dowodu w postaci kopii notatnika J. P. (2) i dokonaniu jego oceny zbliżonej do dowolnej poprzez przyjęcie, iż numerem tym posługiwał się oskarżony J. P. (1) w sytuacji, gdy nie wynika to z żadnego innego dowodu, w szczególności zeznań J. P. (2), a jednocześnie nie ustalono, czy inna osoba o takim imieniu, pochodząca, czy zamieszkująca w okolicach P. nie była tego dnia w WORD w G.,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i

mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że J. P. (1) w dniu 1 października 2015 r. w siedzibie WORD w G. skontaktował się za pośrednictwem J. P. (2) z S. I. M. Ć. (1), którzy w dniu egzaminu wyposażyli go w urządzenia elektroniczne umożliwiające przekaz informacji wizualnej i dźwiękowej, którymi posługiwał się w trakcie tegoż egzaminu, przez co uzyskiwał od M. i S. Ć. prawidłowe odpowiedzi na pytania, dzięki czemu zdał tenże egzamin w sytuacji, gdy ku takiemu ustaleniu brak jest wiarygodnych dowodów, w szczególności przeczą temu wyjaśnienia oskarżonego, a jednocześnie z uwagi na postawę J. P. (2) oraz M. i S. Ć., którzy odmówili w niniejszej sprawie składania zeznań, oskarżony został faktycznie pozbawiony procesowej możliwości uzyskania od tychże osób informacji, czy zetknął się z nimi w związku ze zdawanym egzaminem, czy faktycznie skorzystał z ich pomocy podczas zdawania tegoż egzaminu, brak jest wiarygodnych dowodów, by był on użytkownikiem numeru 782 31 5 3 3 5, a w czasie zdawania egzaminu przez oskarżonego brak jest transferu danych.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
Z. S. (1):***

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dowolnej a nie swobodnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i jego analizie wyłącznie pod kątem jego zgodności z tezą o sprawstwie czynu przez oskarżonego Z. S. (1) tj. poprzez:

1) błędne potraktowanie jako dowodu w sprawie analizy kryminalnej historii połączeń telefonicznych oraz danych dotyczących egzaminów teoretycznych na prawo jazdy przeprowadzonych w WORD S. M/E G. z dn. 08.10.2019 r. i bezkrytyczną (bez żadnego umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu) akceptację dokonanych w jej ramach ustaleń (mimo iż obarczone były rażącymi błędami, dowolnością faktograficzną jak i wykaczały poza dopuszczalny zakres analizy jak postawienie tezy o użyciu innych niedozwolonych urządzeń przez oskarżonego mimo braku wskazania jakichkolwiek dowodów na jej poparcie) w sytuacji gdy takim dowodem poddanym samodzielnej ocenie sądu I instancji w inny być same wykazy połączeń, a z których jasno wynikało wyłącznie to, iż z kart S1M przypisanych do S. Ć. i M. Ć. (1) w dn. 25.09.2015 r. nie realizowano żadnych (!) połączeń W' czasokresie zdawania egzaminu teoretycznego przez oskarżonego, natomiast to że w' tym samym dniu Ć. przebywali w zasięgu anten (...) ustawionych w miejscowości G. ale wykonywali podejrzone połączenia telefoniczne o innych porach wspierało wyłącznie tezę, iż pomagali w tym samym dniu innym osobom w zdaniu egzaminu teoretycznego,

2) uznanie za zeznania świadka J. P. (2) jego wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego w dn. 06.04.2016 r. i 11.07.2016 r., mimo iż występując w tej pierwszej roli na rozprawie w dn. 18.01.2022 r. odmówił potwierdzenia ich prawdziwości i w konsekwencji podejmowanie w oparciu o nie dalszych ustaleń faktycznych przy całej ułomności takiego dowodu a

z pominięciem faktu, iż pozostają one niesprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego Z. S. (1),

3) uznanie zaświadczenia WORD S. M/E G. nr (...) z dn. 10.09.2015 r. o wyznaczeniu terminu egzaminu Z. S. (1) na dzień 25.09.2015 r. - znalezione w trakcie przeszukania pomieszczeń mieszkalnych przypisanych do J. P. (2) - jako dowodu winy oskarżonego, gdy w świetle zasad prawidłowego rozumowania ten dowód co najwyżej wskazywał na znajomość daty owego egzaminu przez J. P. (2), a nie podjęcie przez niego realnych działań przestępczych na korzyść oskarżonego,

4) uznanie, iż wykaz połączeń telefonicznych J. P. (2) z oskarżonym Z. S. (1) zawarty w protokole oględzin z dn. 04.01.2018 r. wspiera wyłącznie tezę o winie oskarżonego w sytuacji gdy prawidłowa ocena faktów z jego analizy płynących, nakazywała uznać odmiennie, tj. iż wspierał on co do zasady wersję oskarżonego o rezygnacji z usług J. P. (2) bezpośrednio przed egzaminem w dn. 25.09.2015 r.,

a co ostatecznie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych mającym wpływ na treść orzeczenia w postaci przyjęcia, iż oskarżony Z. S. (1) skorzystał w dn. 25.09.2015 r. z odpłatnej pomocy J. P. (2), S. Ć. i M. Ć. (2) w zdaniu egzaminu teoretycznego na prawo jazdy wyposażony przez nich w urządzenie o nieznaną technologię w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż ów egzamin zdał w pełni samodzielnie.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obie apelacje kwestionowały prawidłowość oceny dowodów, głównie wyjaśnień świadka J. P. (2) oraz analizy kryminalistycznej, a także prawidłowość wniosków, wysnutych z dowodów z niekwestionowanych co do treści dokumentów. Obaj skarżący w pierwszej kolejności braku dowodowej podstawy oskarżenia i skazania upatrywali w fakcie, że J. P. (2), pozostając współoskarżonym o popełnienie tych samych co oskarżeni w sprawie niniejszej, skorzystał jako świadek z prawa odmowy składania zeznań i z prawa tego korzystał również w tym zakresie, że odmówił złożenia oświadczenia, czy potwierdza treść wyjaśnień, składanych w charakterze podejrzanego. Obaj skarżący zdają się wywodzić z tego wnioski, iż taka postawa świadka winna całkowicie zdyskwalifikować jego depozycje, składane wcześniej w charakterze podejrzanego. Tymczasem ustawa nie przewiduje takiego skutku. Osoba, zeznająca jako świadek w warunkach określonych w art. 182 § 3 kpk ma prawo odmówić składania zeznań, bowiem nikogo nie można zmuszać (także perspektywą odpowiedzialności karnej z składanie fałszywych zeznań) do złożenia zeznań, którymi może doprowadzić do pociągnięcia jego samego do odpowiedzialności karnej za przestępstwo. Art. 391 § 2 kpk przewiduje, że w takiej sytuacji można odczytać złożone uprzednio wyjaśnienia i zgodnie z § 3 należy zwrócić się do świadka o wypowiedzenie się co do ich</p>	

treści. Przepis ten nie przewiduje, że niepotwierdzone wyjaśnienia nie mogą stanowić dowodu ani w inny sposób być wykorzystane (jak ma to miejsce w przypadku określonym w art. 186 § 1 kpk). Niewątpliwe zaś złożenie oświadczenia, że świadek potwierdza treść wyjaśnień, gdzie jako podejrzany sam się obciążał, mogłoby „bardziej” prowadzić do pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, zaś zaprzeczenie ich treści – ewentualnie grozić odpowiedzialnością za fałszywe zeznania, jeśli wyjaśnienia były prawdziwe. Tak więc logicznie rzecz biorąc odmowa potwierdzenia prawdziwości wyjaśnień wskazuje na prawdziwość tychże wyjaśnień – zaprzeczenie nieprawdziwym wyjaśnieniom samoobciążającym ani nie tworzyłoby dalszego, wtórnego dowodu winy świadka, ani nie narażałoby go na odpowiedzialność za fałszywe zeznania – skoro teraz przecząc nieprawdziwym wyjaśnieniom zeznawałby prawdę. Tak więc, ani nie można z przepisów wyprowadzić niedopuszczalności wykorzystania niepotwierdzanych przez świadka wyjaśnień, ani z zasad logiki wywieść, że niepotwierdzone wyjaśnienia obciążające są fałszywe. Tak więc dowód taki podlegał dalszej ocenie pod kątem zbieżności z innymi dowodami. Skoro więc J. P. (2) wyjaśniając podawał, że współdziałał z innymi osobami w działaniach, zmierzających do wprowadzenia egzaminatorów w błąd co do tego, że egzaminowani zdają egzamin samodzielnie i opisywał, w jaki sposób się to odbywało, należało sprawdzić, czy jego depozycje znajdują potwierdzenie w innych dowodach czy też może inne prawdziwe dowody im przeczą. W zakresie

apelacji obrońcy oskarżonego J. P. (1) w ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd I instancji nie zdyskwalifikował zeznań J. P. (2) dlatego tylko, że w zakresie tego oskarżonego świadek nie był w stanie przypomnieć sobie szczegółów, jak np. w zakresie płatności. Oczywistym jest, że w relacjach z innymi osobami jednych po latach pamięta się doskonale, innych prawie wcale i jest to efekt naturalnego sposobu działania pamięci. Nie sposób jednak nie zauważyć, że po okazaniu dokumentów ze zdjęciem oskarżonego J. P. (2) bez wątpienia go rozpoznał jako osobę, której załatwiał egzamin. Nawet jeśli więc nie ustalono danych abonenta numeru, zanotowanego w notesie J. P. (2) jako J. z P. (a ustalenie tego, z racji rocznego okresu retencji danych, ale i wobec faktu, że ówczesnie nie było obowiązku rejestrowania karty sim, nie byłoby już możliwe), zestawienie faktów rozpoznania tego oskarżonego, posiadania przez J. P. zaświadczenia o dacie jego egzaminu w dniu 1 października 2015 r. oraz aktywność numerów małż. Ć. w czasie terminu wcześniejszego (k. 972v, k. 264v – wbrew zarzutom terminy były dwa), prowadzące do konstatacji, że J. P. (1) korzystał z zarzuconej mu niedozwolonej pomocy przy zdawaniu tego egzaminu, należy uznać za potwierdzające prawidłowość ustaleń Sądu I instancji. Zakładanie, że dokładnie w tym samym czasie, co J. P. (1), egzamin w tym samym, oddalonym od miejsca zamieszkania miejscu, zdawał inny J. z okolic P., który również korzystał z pomocy J. P. (2) (notes - choć już bez zaświadczenia o dacie egzaminu) i małż. Ć. (aktywność telefoniczna), byłoby zaś całkowicie bezpodstawne

oraz trudne do zaakceptowania logicznie. Nie przeczą twierdzeniom J. P. (2) wyjaśnienia oskarżonego J. P., bowiem ograniczył się on do zaprzeczenia swoim kontaktom z tym świadkiem czy małż. Ć., czemu przeczy fakt przekazania J. P. (2) zaświadczenia o terminie egzaminu.

Wyjaśnienia świadka P. znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów (nie licząc dowodów z wyjaśnień potwierdzających jego relacje oskarżonych, których sprawy wyłączono do odrębnego rozpoznania), znalezionych w jego miejscu zamieszkania czy dane, dotyczące kontaktów telefonicznych uczestniczących w tych działaniach osób. J. P. (2) wskazał, że posiadał zaświadczenia o wyznaczonych egzaminowanym terminach egzaminu, by wiedzieć, na kiedy organizować im nielegalną pomoc w jego zdaniu. Temu twierdzeniu nie zaprzeczył skutecznie żaden dowód – nie było logicznie innego powodu, by egzaminowany przekazał J. P. (2) takie zaświadczenie. Ten dokument nie był mu potrzebny w żadnym innym celu, jak tylko po to (zgodnie z jego twierdzeniami), by na ustalony przez WORD termin zorganizować wsparcie techniczne małż. Ć.. Jeśli więc obaj oskarżeni przekazali J. P. (2) takie dokumenty o wyznaczeniu im terminu egzaminu (a brak jest dowodów, by J. P. (2) uzyskał je w jakikolwiek inny sposób), to mogło to nastąpić tylko z jednego powodu – by ten wiedział, na kiedy umówić małż. Ć.. Już tylko te okoliczności mogą wskazywać na organizowanie niedozwolonej pomocy przy zdawaniu egzaminu (bowiem, choć faktycznie J. P. (2) wskazywał, że niektórzy ze strachu rezygnowali ze wsparcia technicznego, nie wskazał, by taka

sytuacja miała miejsce w przypadku oskarżonych, oni zaś wiarygodnie na taki fakt nie wskazali), jednakże dodatkowo na realizację takiej pomocy wskazywać mogą dowody, wykazujące nietypowy przesył danych w dacie zdawania przez oskarżonych egzaminu. Bazowo dowodem takim mogą być np. dane bilingowe od operatorów telefonii komórkowej, choć oczywistym jest, że skojarzenie połączeń z innymi informacjami, jak na temat dat odbywania egzaminów na prawo jazdy, wymaga dokonania pewnej analizy. W sprawie niniejszej analiza taka została przeprowadzona na etapie postępowania przygotowawczego i w toku rozprawy głównej nie była ona kontestowana (nie było wniosków dowodowych, zmierzających do wykazania jej nierzetelności). Nie zostały zakwestionowane zwłaszcza dowody, będące podstawą analizy, przeprowadzonej jako proste zestawienie dat, godzin i przepływów danych, z tabelarycznym odesłaniem do informacji źródłowych. Analiza jako taka w tym momencie jest dowodem pośrednim i jedynie pomocniczym, a pojawiające się w niej (i wychwycone przez skarżących) błędy są na tle danych tabelarycznych oczywiste i nieistotne z punktu widzenia ustaleń faktycznych. Tak rzeczywiście przy Z. S. (poz. 2.23) autor analizy na k. 992v błędnie wskazuje na analizowanie połączeń w dniu 6 sierpnia 2015 r, mimo że zarówno w tabelce wstępnej na tej karcie, jak i następnie w wykazie połączeń widoczna jest rzeczywista data przystąpienia do egzaminu, tj. 31.08.2015 r. (k. 273). Trudno w ocenie Sądu wywodzić na tej podstawie, że analiza jest nierzetelna i oderwana od materiału źródłowego, skoro ewidentnie jest

to nie błąd merytoryczny, ale pisarski, a analizie faktycznie poddano zdarzenia z dnia 31 sierpnia 2015 r. Trudno też mówić o bezpodstawności i dowolności analizy w zakresie wniosków końcowych, gdy wskazano, że brak jest dowodów na przesył danych pomiędzy kartami SIM małż. Ć. w czasie trwania egzaminu oskarżonego P., ustalone karty SIM małż. Ć. nie były aktywne i nie realizowały połączeń w rejonie G., ale nie można wykluczyć, że niedozwolona pomoc była realizowana z użyciem nieustalonych urządzeń, opartych na innych niż telefonia mobilna zasadach łączności. Autor analizy wskazał jedynie na niemożność wykluczenia takiej ewentualności, a nie na jakieś prawdopodobieństwo, że takie urządzenia były używane. Istnienie takich urządzeń (działających w oparciu o fale radiowe, jak krótkofalówki, o sieć wi-fi jak połączenie komputera z drukarką czy bluetooth jak łączność telefonu ze słuchawkami) nie jest zaś niczym nowym i nieznanym. Powszechnie znanym jest też, że telefonia komórkowa nie wszędzie działa w sposób niezakłócony, co wynika z wielu czynników, jak stopień pokrycia terenu siecią zasięgu, konstrukcja budynku itp. Logiczną jest więc hipoteza, że czasem (zwłaszcza przy niepowodzeniu uzyskania połączenia audio-wideo na bazie sieci telefonii komórkowej) organizatorzy mogą (od początku lub dopiero przy kolejnej próbie) używać innych technologicznie systemów łączności. J. P. (2) ani S. czy M. Ć. (1) nie precyzowali bowiem nigdy, że używali wyłącznie jednego typu urządzeń, w szczególności opartych o przesył danych na bazie telefonii komórkowej. Twierdzenie

więc, że autor analizy wykroczył poza swoje uprawnienia i zakres przedmiotowy analizy, wobec czego nie powinna ona w ogóle być brana pod uwagę, nie jest uprawnione.

Słusznie Sąd I instancji krytycznie podszedł do wyjaśnień oskarżonych – uznając je za wiarygodne tylko w nieznaczonej części. W szczególności słusznie Sąd uznał za niewiarygodne w części najistotniejszej wyjaśnienia oskarżonego Z. S., który dopiero na rozprawie głównej zaprezentował wersję o początkowej akceptacji i nieudanej próbie uzyskania niedozwolonej pomocy, a następnie rezygnacji z niej i jedynie zwodzeniu J. P. (2) na temat rozważania dalszej współpracy. Zauważyć bowiem należy, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony ten zdecydowanie przeczył jakiegokolwiek współpracy z nim, a dopiero po zaznajomieniu z materiałem dowodowym dostosował do niego swe twierdzenia, wywodząc rzekome odstąpienie od przestępczego zamiaru. Logicznym jest bowiem, że osoba, która faktycznie nie chce skorzystać z propozycji osób, które oferują pomoc, płacną przecież dopiero po pozytywnym wyniku próby, nie ma powodów, by kogokolwiek zwodzić i pozostawiać w niepewności, by do ostatniej chwili pozostawać z niechcianym „wspólnikiem” w niepożądanym kontakcie telefonicznym.

Na tym tle, wobec ustalenia prawidłowości oceny dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji, za niezasadne należało uznać zarzuty obu apelacji o tym, że nieprawidłowa ocena dowodów doprowadziła Sąd I instancji do dokonania błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dokonania przez oskarżonych zarzuconych im

<p>czynów czy też o tym, że Sąd przy dokonywaniu tych ustaleń pominął jakiegokolwiek wiarygodne dowody czy okoliczności korzystne dla oskarżonych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzutów popełnienia zarzucanych im czynów, w apelacji obrońcy oskarżonego S. – również ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonych. Całkowicie niezasadny był wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata

w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w łącznej kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana